

Kornfeld Teri Esküvője

A kép a nővérem, Kornfeld Terézia esküvőjén készült, de az ifjú pár nincs a képen. Álló sorban jobbról balra a felnőttek: az első Kornfeld Dávid, a második Kemény (Kornfeld) Sándor, az ötödik Kemény (Kornfeld) Béla (csak a feje látszik), ők édesapám fivérei voltak. A másik oldalról, szintén az álló sorban balról jobbra: második az édesapám, negyedik (fehér ruhában és sötét kabátban) Leichtné Grünwald Etelka, édesanyám testvére, hetedik az édesanyám, nyolcadik Grünwald néni (az ősz hajú nő). A fehér ruhás kislány Grünwald Etelka gyereke, és apám testvérének, Krammerné, született Kornfeld Gizellának az ölében ül. Az elől térdelő fiú én vagyok.

A nővérem tizenhárom évvel volt idősebb nálam. Férjhez ment Végh Sanyihoz, aki az édesapámnál dolgozott mint főkönyvelő. Benősült a családba, de sajnos gyerekük nem született. Ő is és a nővérem is a holokausz áldozata lett. A Végh család nagyon vallásos zsidó család volt. Nyáron néha elküldtek engem Végh bácsiékhoz [vagyis a sógora szüleihez] Bátorkeszire, amit nem szerettem, mert ha nyáron bárhol nyaraltam, akkor azt csinálhattam, amit akarok, viszont Végh bácsi olyan volt, hogy beült az üzletbe délután, mert ott jó hűvös volt, és nekem mennem kellett vele. A Tórát tanultuk olvasni.

Grünwald Etelka egy Leicht nevezetű emberhez ment férjhez, túléltek a holokausztot, és Pesten éltek.

Dávid bácsi, aki Pozsonyban lakott, életteretlenség bizonyult. Először utazószerűség volt. Az édesapám beszállt Pozsonyban egy olyan vállalkozásba, amibe egymillió koronát kellett befektetnie. Óriási nagy divatáruüzlet, kirakatok. "Terminus"-nak hívták az áruházat, a főtéren állt, ahol a kórház van, a Bat'ától lefelé. Dávid bácsi igazgatóként szerepelt, és ezért szállt be az apám ennyi pénzzel. Tönkre is ment. Egy pár ruhaakasztó maradt belőle. Az egymillió korona elúszott. Nagyon nagy érvágás volt. Gyerekfejjel láttam és hallottam, mindenki a családban ezen sírt, hogy hogy lehetett ennyivel beszállni. Apám segíteni akart. Dávid bácsi magyarázta, hogy milyen nagy dolog lesz ez, és ő lett ott az igazgató. Elúszott minden pénz.

Az édesapám két testvére, Sándor és Béla megváltoztatta a nevét Keményre. Sándor Bécsben élt, kereskedő volt. Béla Prostějovban volt konfekciógyáros. Édesapám nagystílű ember volt. Jól beszélt franciául. Minden évben elment Párizsba, végignézte a párizsi divatbemutatókat. Nagyon ügyes keze volt, jól rajzolt, ellopta az ötleteket, és aztán eladta a prostějovi gyárnak. A készruhákat aztán Dunaszerdahelyen divatbemutatón bemutatták, ami nagyon nagy ritkaság volt, mert még Pozsonyban sem volt ilyen rendezvény. Dunaszerdahelyen minden évben megrendezték. Senki más nem kaphatott prostějovi konfekciót, csak Dunaszerdahely, Komárom, Galánta és Pozsony. A prostějovi konfekció csak ezekre a helyekre, ezekbe az üzletekbe mehetett. Ennyire zártkörű volt. Azóta is fennmaradtak a rokoni kapcsolatok. A kapcsolat nagyon szoros volt. Nem tudok róla, hogy bármilyen komolyabb döntést hozott volna valamelyikük is anélkül, hogy össze ne hívták volna a családi tanácsot. A rokoni kapcsolatokat nagyon ápolták.